
LIVET PÅ QUINTA'EN – OPHOLD DERNEDE

Portugal - Paradis

Maximale friheder – minimale forbud.

Hverdag, traditioner og fest.

Første gang på quinta'en ankommer man med spændte forventninger. Man har jo hørt en hel del fra medlemmerne. Alle efterfølgende ophold på quinta'en kommer til at indeholde en hel del mere.

Spændte forventninger bliver suppleret med gensyn, med mange herlige steder og ting, man tidligere har oplevet. Hertil kommer nye muligheder og nye steder. Foreningen rummer det jeg vil kalde en "stifinder-ordning". Det vender jeg tilbage til.

Portugal – Paradis.

Hver gang jeg kommer til Portugal oplever jeg, at jeg er kommet i Paradis, – mit paradis – vores paradis. For det meste sol og varme, stærke dufte og skøn natur. Først en tur rundt og hilse på. Hvem er hvor? Noget at drikke. Jeg og langt de fleste må lige et smut ned og se til kilden og Kildedalen. Noget at drikke. Så op på loftet. Hente sengetøj og personlige ejendele ned. Hvor skal jeg/vi bo? Sammen med hvem? (det er hændt, at jeg/vi har været alene fra start og i perioder, men i de seneste år har der som regel været en hel del medlemmer – ja sommetider fulde huse).

Regel nr. 1

Det ser ud til, at der er en mekanisme på quinta'en der gør, at hver gang der er udskiftning, så opstår der en hel del uro og aktivitet. Nu gik det lige så fredeligt. Hvem skal rejse? - hvem kommer hvornår? - der opstår nye konstellationer. Indkøb til fællesspisning (de nye er jo trætte og har endnu ikke haft tid til indkøb). Hente senge-

tøj, kufferter og opbevaringsboxe m.m. (de nye ankommer måske sent). Freden og idyllen er genoprettet.

Maximale friheder – minimale forbud.

Vore hverdage bærer præg af alt fra daseri til hektiske aktiviteter. Personligt sætter jeg pris på at kunne dase med en god bog. Helst alene, et godt stykke ude på "pampas'en" (dvs. ude i nærheden af "Nardo-træet"). Det vil jeg ikke undvære. I de seneste år er vi nogle stykker, der mødes og gør gymnastik, hver morgen kl. 8. Så morgenmad og snak om hvad vi kunne tænke os med dagen / de kommende dage. Jeg er flere gange blevet spurgt under "intro –ophold", om hvordan jeg vil beskrive stedet Quinta do Bogalho?

Efter nogen tænketid, så har jeg svaret: Stedet her består af nogle gamle hippier (det var vi gamle medlemmer flest), der forsvare deres ret til maximale friheder og minimale forbud. Ikke sådan at forstå, at alt er tilladt! - nej vi har uskrevne love.

Jeg synes, at det er fantastisk med højt til loftet. Vi bruger megen tid på mad og drikke. I gamle dage da vi købte vin hos den lokale lille købmand, - skændtes vi sjældent om – hvis tur det var til at købe vin og betale, men vi skændtes om, hvis tur det var til at hente vinen og bære den hjem. (5 liter rødvin kostede ca. dkr. 30).

Vi har det stadig godt i vores paradis. Vore problemer er få og små!

Mangler vi problemer, skal vi nok opfinde nogle.

Før i tiden, når vi indimellem blev godt sure på hinanden, fastholdt vi vores hævdvundne ret til, at alle kunne komme på "Blue bar". Mangen en gang blev surheden afløst af sund latter. Skål for

helvede!

Om begrebet 'stifinder':

Nogle medlemmer er fødte stifindere. De er altid på farten, har øjne, øre og næse åbne. De kommer hjem og er næsten omgående parat til at gå nye veje eller at arrangere ture for sig selv og andre. De er modige.

Gennem årene har vi i fællesskab opbygget en vidensbase, der spænder fra gode spisesteder (krabberrestauranten, brandstationen, T-krydset m.fl.), strande (rolige strande, voldsomme strande, nudist strande m.fl.) til seværdigheder (natur, kunst, kultur).

Hele tiden kommer der nye opdagelser til. Ting og steder vi må gense og nye som andre anbefaler os at se.

Portugal der har været en søfartsnation og en kolonimagt af betydning, rummer mange fremmedartede oplevelser.

Om soldyrkelse og udeliv:

Noget de fleste af os har til fælles er vores næsten religiøse soldyrkelse og udeliv. Vi opholder os ude det meste af dagen. Mangen en gang slutter vi dagen af i fællesskab med at drikke solen ned. På selve quinta'en - gerne ved Langhuset, eller på toppen af Odeceixe-klippen. Mangen en aften har vi sluttet af med fællesspisning ved stenovnen bag Messina-huset.

PS.

Da jeg sammen med Erling og Pia og deres søn Calle besøgte quinta'en (det må vel have været i 1987 eller 88) boede vi i Mesinha-huset. Huset var lige blevet forladt. Stenovnen var fyldt med medicinflasker, kanyler og gamle brugte batterier. Et gammelt gulvtæppe var der også blevet plads til at slippe af med. Calle og jeg ville rydde op i ovnen så vi kunne bage Pizza i ovnen. Vi tømte ovnen. Ud på jorden (gulvet). Sortering og bortkørsel til en slags genbrugsplads (endnu ikke oprettet i Portugal). Nu skulle

ovnen brændes godt igennem. Vi samlede brænde og tændte op. Allerede kort tid efter fandt vi ud af, at gulvtæppet havde været fyldt med lopper. Vi blev bidt op ad benene. Calle græd og kaldte på "Mama". Jeg bandede. Pia, der havde erfaringer fra Mozambique, kørte ned på apoteket og kom tilbage med en god portion loppegift. Vi rørte en spand gift op og hældte ud rundt omkring ovnen og på gårdspladsen. Lopperne sprang. Tæppet blev brændt. Et par dage efter var ovnen brændt ren. Ikke flere levende lopper.

Calle, Annette og jeg indbød til Pizza bagt i quinta'ens fantastiske stenovn. Sådan opstår en tradition. Mangen en hyggelig aften er fulgt efter. Pizza og rødvin i fælles røg og damp. Fælleshygge og fællessang.

af Rudy Hollender 164

Foto: Marianne Harton

Fodbad med solopvarmet vand, hvis Rudy har tid, er han rigtig god til at ordne fødder. Red. Karin

MIN VEJ MOD RIO MIRA

Egon (181)

Tidlige erfaringer forbinder mig med Danmark. Jeg boede som knapt 8 årig en sommermåned i 1943 hos en bonde i landsbyen Harrislee ved den danske grænse. Jeg beundrede den store luftballon, der svævede over byen. Min mors nye mand, en korporal i den tyske Wehrmacht, var udstationeret som telegrafist i Flensborg. Umiddelbart efter blev han sendt til Grækenland, fanget af partisanerne og likvideret. På bondegården hadede jeg en grov bandende serbisk karl, og elskede en fantastisk ukrainsk tjenestepige. På grund af hende var jeg på den røde armes side. Midt i Hitlers krig mod USSR gik jeg der og sang fra dybet af mit hjerte: „Dobre utro, mirle Stalin“ (God morgen kære Stalin).

Hjemme i vores mineby Wanne-Eickel i Ruhrdistriktet byttede jeg små bombesplinter med de andre børn. I 1945 lokkede de forbudte ruiner i vores nedbombede gader som en farlig skrammellegeplads. I 1951 kørte min klassekammerat Schorsch og jeg 16 år gamle de 2 gange 1000 km. til Skagen og tilbage igen. Vi havde købt cyklerne på afbetaling. Med til forberedelserne hørte også de danske ord „æg, smør, mælk, brød“ og sætninger som „Må we slå telt her?“. En hjertevarm sønderjysk bondemand lod os sove i sin lade. I bytte for et par suppeposer, som han aldrig før havde set, forærede han os sit vidunderlige Danmarkskort. Vi kørte op langs vestkysten. Den kraftige nordenvind fik os til at skifte over til østkysten, men blæsten var stadig imod os. Det forhindrede os dog ikke i at nå den længselsfuldt ventede verdens ende, bag hvilken der kun var vand, vand og atter vand. Der var ikke meget, der hindrede os i at nå vo-

res mål. De unge danske piger holdt god afstand til tyske ungersvende. Men jeg fik en uforglemmelig oplevelse på tilbagevejen: I morgendæmringen på en eng blev jeg vækket af en varm råtunge. Jeg så op i et par smukke brune øjne, der tilhørte en venligsindet dansk ko.

Den afgørende erfaring, der førte mig i retning mod Rio Mira, gjorde jeg først som 61 årig i Portugal. Jeg traf Louise (i dag Louise 170) på en varm oktoberdag 1996. Det var egentlig mod min vilje, for på sporet efter den romantiske digter João de Deus undgik jeg alle, der ikke talte portugisisk. I Albufeira steg jeg ind i den lokale bus til São Bartolomeu de Messines, Joãos fødeby. Den var propfuld med portugisere med alle deres pakkenelliker. De stod af lidt efter lidt ved de utallige holdepladser på bussens snørklede vej. Da jeg til sidst stod ud på endestationen brændte solen nådesløst og stedet lå uddød i siestaen. Jeg kunne umuligt overse, at en ca. 50 årig kvinde, klædt i modige farver, også stod ud af bussen. I den uundgåelige engelske dialog viste det sig, at Ladyen var dansk. Hun var i færd med at improvisere sig beundringsværdigt angstfrit ud i det ukendte.

I den lammende middagsstilhed var der imidlertid ingen bus, der kørte hende nogen som helst steder hen og ingen, der solgte mig bøger. Der var dog en åben cafe, hvor vi blev de eneste gæster. Jeg skitserede mine danske erfaringer (se ovenfor) og hendes ældre familiemedlemers erfaringer gjorde mig til arving af de tyske besættere.

I den lille papirhandel, der også havde et par få bøger, fandt jeg „*Flores do Campo*“, digtsamlingen af byens søn. Louise fortsatte med at bruge

sit flirte værktøj: den tyske historie og opdage-
de med det samme to paperback udgaver af
„*Diário de Anne Frank*“. Jeg købte imponeret
den ene.

På en bænk ved på kirkepladsen var der skygge
til mig og sol til Louise. En gruppe mænd stod
foran kirken og talte dæmpet sammen, mens
klokken ringede. Louise vidste straks, det var
en begravelse. Vi så tavse på ligfølget, der kom
ud af kirken, drejede mod venstre og forsvandt i
gaden nedenunder os.

Louise fortalte om sin mand, der for nylig var
død på en traumatisk måde på den sidste ferie i
Frankrig. Hun talte så åbent og enkelt med de
rigtige ord, at jeg blevet grebet af hendes histo-
rie. Det var for mig som fortalt litteratur.

På bænken ved João de Deus' lillebitte betagen-
de fødehjem slog jeg op på en tilfældig side af
„*Flores*“. Digtet hed „*Ciúme*“ (Jalousi). Jeg læste
det højt og forsøgte at oversætte: „*Rainha das
mulheres / Te chamei um dia; / Recordas-te ?
Podia / Dizer-te ainda como / las então vestida.*
...

Kvindernes dronning/ Kaldte jeg dig en dag/ Hu-
sker du? Kunne jeg blot / Endnu sige dig/
Hvordan du gik klædt .... Digtet udkrystalliserer
en aldrig glemt himmelsk og også dyb erotisk
beundrende kærlighed - en katolsk udgave af
den portugisiske *saudade* (længsel).

På vejen hjem mod Albufeira bevirkede et min-
dre uheld, at bussen måtte holde stille i timevis.
Vi kunne ikke slippe hinanden.

I efteråret 2001 glædede jeg mig over indførs-
len af Euroen. Jeg følte mig nu mere som euro-

pæer og rejste imidlertid regelmæssigt til Loui-
ses Danmark, nød den skandinaviske lighedsfø-
lelse, der ignorerer alle skranker, ved at man
siger du til alle. Men som nyeuropæer undrede
det mig, hvor meget dette demokratiske land
holdt afstand til det øvrige Europa og kun delte
sine sociale lykkeforspring med de skandina-
viske naboer.

Da Louise skænkede mig en fri væg i sit hus,
kom jeg en nat på en ide til "Europa og Louises
have". Måned efter måned maler vi et udsnit af
landkortet mellem Atlanterhavet og Uralbjerge-
ne med farverne fra en blomst, som jeg spon-
tant har valgt i Louises have. Grænser, veje og
jernbaner mangler mens floder og byer frem-
hæves. Vi skaber et mangefarvet kaotisk Europa
med 126 tilfældigt udvalgte kortudsnit på 22 x
21 cm.

Det er ikke særlig smart at tale engelsk med hin-
anden, når Louise taler bedre dansk og jeg bed-
re tysk. Louise kunne huske lidt skoletysk og jeg
skrev 20 000 danske glosser ind i computeren.
Siden har vi hver især talt vores eget sprog med
hinanden. Jeg synes, det er dejligt, når jeg kan
forvandle danske tekster til tysk. For eksempel i
teaterstykker af Kaj Nissen og noveller af Svend

Til bal i kulturhuset i Breijão, red. Karin

Holm med Louise som medhjælper.

Rio Mira er for mig en lykkelig tilbagevenden til Portugal. Det første lille ophold i det danske paradisi i Alentejo bragte mig en sådan begejstring, at jeg ikke ville nøjes med at være Louises gæst, men også selv være medlem. Det er en genial ide at være Quintabesidder og landarbejder i en og samme person.

I interviews har Hans Kristian, Vagn og Karin, Rudi og Anette, Erling Krohn, Carsten Nash fortalt Louise og mig, hvordan de har udnyttet 68 bevægelsen. Livslystne unge mennesker, der ikke kun afprøvede alternative livsformer, men også arbejdede på det sociale og feministiske område. Alle havde et stort behov for at opbygge et liv på egne erfaringer. Deres historier fortæller, hvordan de opståede konflikter bragte dem videre.

Det interesserer mig, at se forskellen til de tyske 68ere, der ud over den ofte diffuse holdning til den ældre generation også måtte sprænge sig fri af den tyske fortid. De danske revolutionære overskred grænser med megen fantasi men

med meget mindre vold. De klarede sig med mindre ideologi, skilte sig af med mange af deres forældres konventioner, handlede uafhængigt af dem, men vendte sig sjældent helt fra dem. Jeg tænker for eksempel på det kærlige portræt Karin og Vagn i deres fortælling giver af Vagns mor. Rudi og Anette forholder sig mest pragmatisk til de alternative tanker, når de i eftertankens klare lys slår fast, at et bofællesskab for dem i regelen holdt i 2 år. Derefter opstod der så mange alvorlige konflikter, at de måtte finde til et nyt sted.

Man ser bedst de danske gæsters respekt for Portugal og dens mennesker i fællesrummene, hvor der hænger de smukke plakater fra de forskellige fester 25. april i Odemira. Den demokratiske revolution i Portugal var en forudsætning for stiftelsen af Rio Mira.

Quinta do Bogalho er et lille stykke Europa.

Egon Netenjakob 181

Egon Netenjakob en aften i Mesinha

Foto:
Karin West
Thomsen 151,

MODTAGELSE SOM NY I RIO MIRA - ved Hugo Bai Andersen 177

Gilla (165) og Poul havde flere gange fortalt om deres medlemskab i et feriekollektiv i Portugal og spurgt os, om vi ikke ville med derned på et eller andet tidspunkt.

Lige da de spurgte første gang, passede det os ikke så godt – og da vi vendte tilbage og sagde, at *nu*, denne sommer ville vi gerne, passede det ikke dem, for den sommer blev Poul 60. Poul sagde da: Jamen hvad med, om I selv tog derned for at se, om det er noget for jer at blive medlem. Der er en ordning med intropas, som I kan benytte.

Min kone Dorte og jeg - samt Nikolaj, vores eneste hjemmeboende på 16 år dengang, tog så af sted. Det gik godt, alt var nyt og spændende, der var en masse søde folk, der viste rundt, fortalte om omegnen, stedet og den del af historien, de kendte til – vi mødte Carlos og Anabela og der var musikfestival et sted oppe ved Milfontes, hvor vi hørte, at "danske" Outlandish var med.

Vejret var fint. Eneste minus var, at jeg blev så grusom forbrændt, fordi jeg sad med bar overkrop på terrassen ved Mezinha'en i 35 graders varme og tegnede figenblade. Jeg sad i skyggen ind mod køkkenet, men havde glemt at tage højde for, at halvvæggen overfor er hvid, så genskinnet kaster lyset tilbage, ca. 50% af det, siger de kloge!

Så langt, så godt – vi meldte os ind og syntes, det tegnede godt.

Men så kom jeg til min første generalforsamling i november. Det var en anderledes oplevelse.

Jeg er vant til møder, men dette virkede noget kaotisk, uorganiseret, fløjopdelt, og ikke så godt egnet til at træffe gode beslutninger.

Jeg fornemmede, der var en rangorden, nærmest hakkeorden, nogle man lyttede til og nog-

le, man ikke skulle lægge sig ud med, der var kæpheste, som blev ført frem, og der ytrede af nogle "gamle" en uvilje imod, at tingene går for hurtigt og at der kommer for mange nye ind, så man f.eks. "ikke kan nå at lære de nye at kende!".

Det fortæller de nye, hvem der er til for hvem! – kunne man sige.

Vedtægter og husorden kan godt virke som om de er lavet i en politisk polariseret tidsalder, hvor kupplaner og beskyldninger om det var dagens orden.

Arbejde med vedtægtsændringer bliver derfor også ligesom oprydning i et minefelt.

Det var som sagt en noget scary oplevelse – og jeg tog hjem og sagde til Dorte: "Det gør jeg ikke igen!" – men oplevelser fortager sig jo, så næste år tog vi begge af sted – og det var noget bedre – for mit vedkommende måske fordi min indstilling på forhånd var: "Det her bliver rædselsfuldt!"

Måske var jeg uheldig med min debut, måske havde jeg en dårlig dag, det sker - måske er jeg ømskindet – men jeg plejer at have god fornemmelse for stemninger – og stemningen var dårlig det år, den dag i november!

Jeg var godt tilfreds med quintaen og alt derude, glad for folkene, vi har været sammen med - men følte mig ikke helt mødt i kredsen herhjemme!

Akryl på lærred: Hugo Bai Andersen

MALERKURSUS PÅ QUINTAEN I DAGENE 23. 2. – 3. 3. 2011

Fotos: Marianne Harton og Karin West Thomsen 151

Idemand: Karin West Thomsen.
Kursusledere: Annette Hollender
og Louise Emcken.
Kursuslærer: Marianne Harton.

Introduktionsmødet fandt sted i Danmark i Mariannes atelier med vejledning i materiale indkøb, kursusforløb mv.

Vagn og jeg modtog 12 medlemmer og 8 gæster, heraf 10 deltagere på kurset, 1 lærer, 3 kokke og 1 gartner (der var flittig), samt 3 andre medlemmer, der havde parallelle forløb med at udsmykke nogle af vores gamle stole.

Deltagere: Karin, Louise, Lisbeth, Helle, Hugo, Kirsten, Annette, Susanne, Winnie og Torben.

Lærer: Marianne Harton.

Parallelførløb: Hanne, Jørgen, Lene.

Kursus bestod af moduler fra kl. 10-13 og 15-17 med frokost midtpå dagen.

Her planlægger Rudy og Vagn en menuplan

Deltagerne ankom dagen før, så der var tid til indkvartering og til at få hilst på hinanden. Vagn og jeg havde lavet frokost til alle.

Om eftermiddagen blev der aftalt indkøb til næste dag.

Efter en frokost var det tid til at se sig omkring og vise Marianne Harton vores fantastiske Quinta.

Vejret var med os, 21 grader, og det holdt kurset ud.

Om aftenen gik vi ud og spise eller lavede sandwich i eget regi.

Senere nød vi solnedgangen sammen ved Porcos' terrasse.

Så skal vi i gang !

1. dag: Farvelære og samle blændrammer

Skitsering af hinanden på skift

Farvelære fortsat – male dag.

skitsering af hinanden på skift fortsat

Fredag: male + male + evaluering midtvejs.

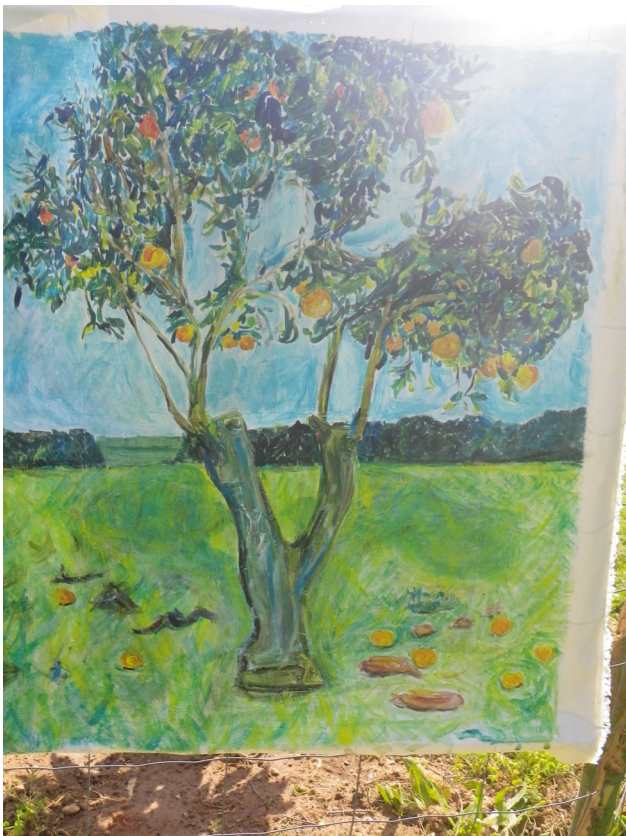
Skitsering på strand og strandbilleder.

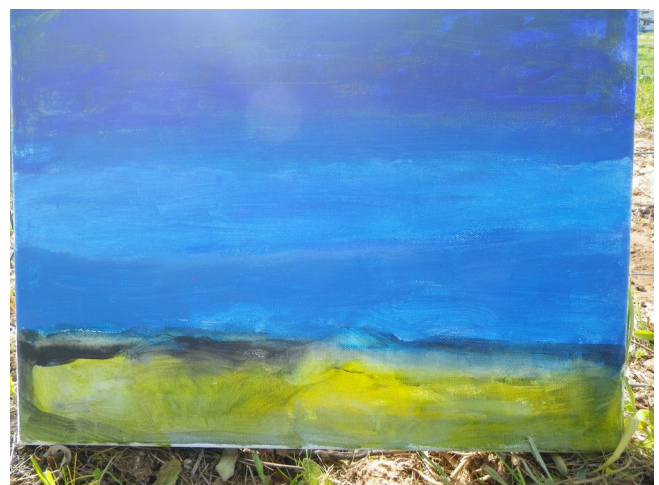
Sang og musik

Hyggelig aften med pizza i den gamle ovn

Fredag: finale med fernisering ude på tørreplads

Fernisering 4. marts 2011

Tekst og fotos: Karin West Thomsen 151

FADOAFTEN PÅ QUINTAEN.

Torsdag, den næstsidste aften, under malerkurset på Quintaen, efter vi havde haft intern evaluering, men før fredagens afsluttende udstilling, havde vi et Fado-arrangement i Hovedhuset.

Louise havde i forbindelse med et restaurantbesøg i Milfontes fået opsnuset, at den Francisco, der serverede for gæsterne dér, ikke blot sang Fado i sin fritid, men også var til at formå til at komme på Quintaen og synge ved et arrangement for en sluttet kreds. En deling af udgifterne mellem os danskere, malerkursister og øvrige, gav det resultat, at 25 euro kunne dække honorar til sanger og musikere plus noget vin og snacks til fælles bedste.

De lokale, heriblandt Maria, Anabela og Carlos, samt nogle specielt interesserede blandt deres familie og bekendte, var inviterede og havde på forhånd meddelt, at de ville møde op med ost og pølse og vin.

Musikerne var Francisco Fialho som sanger, Tiago Santos på portugisisk (12-strengt) guitar og Carlos Silva på almindelig (spansk) guitar, i denne tradition kaldet viola.

Selv om man ikke taler sproget, fornemmer man tydeligt den vemodige tone i sangen – som en art lokal blues blandet med hvad vi også kender som vort hjemlands vemodige sange, ”jeg vidste længe jeg skal herfra...”, ”thi også jeg er kun her på træk...”. Fremførelsen er uden store kropslige udfoldelser, til dels med lukkede øjne, en koncentreret indsats ...

Fado betyder skæbne (som engelsk ”faith”) og man siger, fado ofte er knyttet til det portugisiske ord ”saudade”, der beskriver en følelse i retning af længsel. Således kan den portugisiske sømands og kolonisators traditionelle musik, de

afrikanske slavers rytmer og elementer af maurernes arabiske tonesprog nemt have været med i fadoens opståen – sådan som der er teorier om – men som selvfølgelig fortaber sig i den historiske proces bagude. (kilde: Wikipedia).

Hen på aftenen stod den lokale António Rodrigues, kaldet Cariôca, på opfordring op og gav et par numre. António forpagter en lokal café oppe på nabovejen.

En storartet aften, det har vist været prøvet før – men ellers i sandhed en idé til efterfølgelse, når man er en del folk samlet på Quintaen!

Hugo Bai Andersen, 177

Så der klar til Fado aften

Francisco Fialho, Tiago Santos og Carlos Silva

Cariôca sammen med Carlos Silva

LEJRSKOLEN DER BLEV TIL PÅ TRODS.

9. KLASSE FRA STRANDMØLLESKOLE PÅ QUINTAEN 3. — 9. OKTOBER 2011

Karin West Thomsen 151 og Vagn P. Andersen 106

Gennem et tidligere medlem, Margit Gro Haxthausen 75 med tilknytning til I.K. Rejser blev vi kontaktet af Kirsten Hjelt herfra, om vores forening kunne huse en lejrskole i efteråret 2011 nede i Portugal. Det blev diskuteret, problematiseret, afvist og så taget op igen.

Enden på dette blev, at 17 elever, 2 lærere og en turguide, Kirsten, ankom til Odemira med ekspresbussen fra Lissabon mandag den 3. oktober. Vi mødtes med den ved busstationen og gik hen på restaurant O Taro, da eleverne skulle

have frokost. Carlos var med for at fragte al bagagen op til Quintaen. Vagn og jeg kørte efter frokosten tilbage, hvor vi kunne kontaktes, hvis der skulle være enkelte elever, der ikke kunne klare gåturen derop.

Resten af dagen gik med indkvartering i Hovedhuset og Langhuset, indkøb og aftensmad. De danske elever skulle samtidig forberede noget dansk mad til besøget næste aften af de portugisiske elever.

Vores forslag til ugens indhold så således ud:

	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lørdag	søndag
For mid-dag		Besøg på Anabelas skole, koordineres med Anabela.	Arbejde i hold på Quintaen efter aftale med Louise, landskabsgruppe.	Virksomhedsbesøg – "Zmar" en økologisk campingplads med sportspladser, svømmebassiner mv.	Se det gamle marked i Odemira, sammenligne med Écomarché. Se Odemira Mølle, byens vartegn.	Strandtur til Vila Nova de Milfontes.	Afrejse.
Efter mid-dag	Rundtur på Quintaen, evt. tur ned til floden Rio Mira.	Forberede gæster på Quintaen, elever fra skole, lave sport/lege sammen. Lave mad sammen.	Besøge Alzira, Maria José's søster.	Besøge Praia de Zambujeira, dvs. stranden ved... Turisme...	Besøge Odemira Bibliotek, se den store arena foran biblioteket og undersøge bibliotekets muligheder.		
Aften	Spisning	Fælles aftensmad på Quintaen med elever fra skole.			Forberede fest og fest med portugisiske elever.		

1. dag: ankomst og indkvartering

2. dag: besøg på Anabelas skole

En engelsk time

pause

AV time

Idræt på sø i kajaker

Fest om aftenen med portugiserne

3. dag: arbejde på Quintaen,

I vinmarken

Muren bliver kalket

4. dag: besøg på Zmar Øko-camping

Sidste dag, afrejse

5. dag: bytur

På vej
mod
Eco-
Marché

Oppe ved møllen

Efter skolebesøget skrev klasselærer Helle Egeskov denne meddelelse til foreningen

Quinta do Bogalho som omdrejningspunkt for udvikling af de interkulturelle kompetencer

Mandag d. 3. oktober flyttede vi – 17 elever, 2 lærere og 1 turvejleder – ind på Quinta do Bogalho. Vi havde 6 spændende dage forude, og glædede os til at opleve Portugal og dets indbyggere. Og oplevelser – det fik vi!

Ugens højdepunkt var tirsdag, hvor vi var på besøg på Anabelas skole. Både eleverne fra Portugal og Danmark havde forberedt billedpræsentationer af deres land/lokalområde og vi deltog i enkelte timer. Efter skoletid var der fælles bustransport tilbage til Quintaen. De 35 portugisiske elever medbragte hver lidt spiseligt, og vi havde aftenen i forvejen lavet frikadeller og kartoffelsalat til det fælles ta'-selv-bord (læs: bordtennisbordet ...). Det udviklede sig til en super hyggelig aften med besøg af flere lokale naboer og som afslutning blev der danset fæl-

lesdans i det store køkken i Hovedhuset.

Da de unge mennesker fra både Portugal og Danmark insisterede på et nyt møde, blev der fredag aften endnu engang budt på fællesspisning og hygge på Quintaen.

Quinta do Bogalho var et fantastisk centrum for alle vores aktiviteter og besøg i lokalområdet, og en god oplevelse havde vi og eleverne onsdag formiddag, hvor vi hjalp med småopgaver, så som lugning, kalkning, gravning af huller til citrontræer og beskæring af oliventræer.

Jeg vil gerne rette en tak til Karin og Vagn for deres store hjælp til både forberedelse og afvikling af vores studietur. Også tak til de øvrige folk på Quintaen, der tog så pænt imod os.

Venlig hilsen

**Helle Egeskov, klasselærer 9. klasse
Strandmølleskolen**

Frokost med vores naboer oktober 2009

Oliveiros og Hélder

KILDEN PÅ QUINTA DO BOGALHO